THĂM LẠI TRƯỜNG XƯA, THẦY VÀ BẠN CŨ

Tạp ghi của AH Hà Minh Lý – Khóa 5 KSCC

Sáu năm trước, khi trở về Sài gòn để lo việc lập gia đình cho đứa con trai út, tôi không có nhiều thì giờ để tìm gặp lại các bạn học ngày xưa, cho nên năm nay tôi quyết- định trở về một lần nữa để gặp lại những người thân trong gia-đình, và một số bạn cũ từ thời học chung ở Pétrus Ký và ở trường Công Chánh mà trên dưới năm mươi năm nay chưa hề gặp lại.

Đáp chuyến bay của hãng hàng không Turkish Airlines từ Lyon Pháp trưa ngày 10/04/2012, sau hai trạm ghé ở Istanbul và Bangkok, tôi đến Sàigòn vào chiều tối ngày hôm sau và về nghỉ tại ngôi nhà gia đình, nơi tôi sinh trưởng gần 70 năm trước, ở vùng Cây Gõ - Chợ-lớn, mà hiện nay còn hai người chị và một cháu trai đang cư ngụ.

1/ Gặp bạn cũ khóa 5-KSCC (1966)

Lần về này không có "nội tướng" đi theo, nên tôi sắp xếp mọi việc được đầy đủ và nhanh chóng theo ý mình mặc dù thời gian đi về chỉ vỏn vẹn hai tuần thôi.

Người bạn đầu tiên mà tôi gọi là Trần thanh Tùng cùng ra trường khóa 5 KSCC năm 1966, người bạn mà tôi đã gặp với bạn Nguyễn thành Phùng cũng đồng khóa, 20 năm về trước (1992), trong lần đầu tôi trở lại VN sau khi vượt biên, để đi công tác ở Hà-nội cho hãng Danto Rogeat nhằm thỏa thuận mở một công ty liên-doanh với một xí-nghiệp ở Hà-nội. Lúc ấy cả hai bạn Tùng và Phùng có sức khoẻ tốt và đều may mắn có việc làm, mặc dù xã hội đầy khó khăn sau biến cố 1975.

Hai mươi năm đã trôi qua thật nhanh. Lần này bạn Tùng cho biết sức khoẻ đã kém nhiều, và nhất là đang vướng căn bệnh làm cho hai chân bị run khiến đi đứng lựng chựng, phải có người theo bên cạnh để vịn thì mới khỏi bị té. Sau khi hàn huyên và an ủi bạn qua điện thoại, tôi từ giã và hứa sẽ sắp xếp công việc để đến thăm người bạn kém may mắn này.

Sau đó tôi gọi Nguyễn thành Phùng và Nguyễn thanh Liêm. Với Phùng thì lần này tôi gặp lại sẽ là lần thứ ba, vì sau lần gặp lại đầu tiên vào năm 1992 thì cách đây sáu năm, tôi có mời và cả hai vợ chồng Phùng đã đến dự tiệc cưới của con trai tôi, nên tôi nghĩ có lẽ không thay đổi mấy so với lần trước. Đối với tôi, Phùng lại là cầu nối với một số bạn bè cũ ở Pétrus Ký, vì chúng tôi tuy học khác ban ở trung học, nhưng đậu Tú Tài 2 và ra trường cùng một năm (1961), lại có chung một số bạn cũ vẫn liên lạc nhau qua e-mail. Nghe tôi ngỏ ý muốn gặp các bạn này, Phùng cho biết sẽ cố-gắng liên-lạc các bạn cũ và sắp xếp việc họp mặt.

Chỉ riêng Nguyễn thanh Liêm là một trong số ít bạn đồng khóa mà tôi chưa bao giờ gặp lại, kể từ ngày chia tay nhau dưới mái trường Công Chánh năm 1966 cho đến nay đã là 46 năm, nên tuy nói chuyện qua điện thoại thì vẫn còn nhận ra giọng nói của Liêm và chỉ có thể hình dung lại gương mặt ngày trước của người bạn ít nói và có lẽ là hiền nhất khóa, chứ chưa đoán được dung nhan của bạn mình ngày nay ra sao, vì mới đó mà đã qua gần nửa thế kỷ rồi. Có ai nghĩ là thời gian lại qua nhanh quá như vậy.

Qua năm ba câu hỏi thăm nhau, Liêm cho biết hiện vẫn còn làm việc dù tuổi tác cũng đã thất tuần như đa số các anh em khác, và hiện có nhà ở vùng Chợ-Lớn, nói ra mới biết là cũng không xa ngôi nhà gia-đình mà tôi đang ở tạm, nên Liêm hẹn hôm sau sẽ ghé thăm sau khi đi công trường về.

Còn một bạn nữa là Dương ngọc Chí, ở Việt-Nam (Nha-trang) mà tôi cũng chưa gặp mặt từ lúc tốt nghiệp xong. Tôi có gọi hai lần

nhưng không gặp được, không biết trật số hay vì sao.

Hôm sau Liêm đi xe gắn máy đến với cái mũ an-toàn trên đầu, nếu không hẹn trước thì chắc khó nhận ra. Liêm ngày nay cũng không khác xưa bao nhiêu, vẫn dóc dáng nhỏ người và gương mặt có phần tròn trịa và phong trần hơn thời sinh-viên do mỗi ngày còn phải ra công trường bằng xe gắn máy để kiểm tra. Liêm hiện đang có văn phòng nghiên-cứu tư, chuyên thiết-lập họa - đồ và tính bê-tông cốt sắt cho các công trình đa số ở thành-phố Sài-Gòn. Cũng đã có vài công trình khác ở miền Trung và Bắc. Từ mấy chục năm nay, chỉ chuyên tính bê-tông cốt sắt cho các công-trình lớn nhỏ khác nhau, nên bạn Liêm đã quen thuộc hết các tiêu-chuẩn, qui trình, qui-phạm trong lãnh vực này, từ phương-pháp của Pháp lúc còn học ở trường Công-Chánh rồi ra làm việc cho đến trước năm 1975, sau chuyển qua phương pháp của Nga, rồi bây giờ lại áp dụng phương pháp của Mỹ! Có thể nói hiện nay Liêm là một "chuyên gia" điêu luyện về bê-tông cốt sắt của Việt nam khó có ai sánh kịp.

Tuy có nghề-nghiệp ổn định như vậy, nhưng về mặt tình cảm riêng tư, thì được biết Liêm vẫn còn "cu-ky" chưa có ai "nâng khăn sửa cà-vạt" cả, không biết có phải tại bạn kén chọn quá hay không nên giờ này mà vẫn chưa tìm ra được tri-âm, trong lúc bạn bè ai cũng đã lên chức "Ông" cả rồi. Không đi sâu hơn vào đời tư của Liêm, chúng tôi chỉ trao đổi nhau những tin tức về đời sống, công ăn, việc làm của nhau từ ngày ra trường, rồi biến cố của đất nước, mỗi người mỗi nơi. Sau đó Liêm cáo từ ra về và nói sẽ nói chuyện lại với Phùng để sắp xếp một bữa gặp mặt nhau đông đủ hơn nhân dịp tôi về Việt nam lần này.

Ngay tối hôm đó Liêm gọi lại tôi và bảo hai hôm nữa sẽ đến đón, vì Phùng đã liên-lạc được một vài anh em bạn cũ thời Pétrus Ký đang rỗi rảnh, cũng ở tại Sài-gòn để họp mặt chung với nhau; còn nhiều bạn khác vì ở xa hoặc bận nên không thể đến được.

Sáng sớm đúng ngày hẹn, Liêm gọi cho tôi và báo là sẽ đến đón tôi sớm hơn dự định, vì chương trình có thay đổi một chút là sẽ đi thăm bạn Tùng ở bệnh-viện trước, rồi sẽ gặp nhau ở trường Pétrus Ký sau. Tôi rất ngạc nhiên, trong lòng hơi lo âu không biết có gì hệ trọng không, vì mới nói chuyện hôm kia với Tùng còn ở tại nhà mà, qua đó Tùng chỉ nói về cái bệnh run chân, đi đứng khó khăn thôi chứ không nói bệnh gì khác. Liêm bảo chỉ nghe Phùng nói lại là được người nhà của Tùng cho hay như thế khi Phùng đề cập việc đi họp mặt gặp Lý vừa ở Pháp về.

Đang ngồi nghỉ trong sân để chờ bạn đến, thì Liêm đã dừng xe gắn máy ngay trước cổng. Không đánh mất thời gian, chúng tôi đi thẳng đến nhà Phùng trong cư xá Lữ-Gia, Phú Thọ. Vì Liêm là "thổ công" của đất Sài-gòn này từ lâu nên mặc dù ngoài lộ lúc nào xe cũng như mắc cửi mà chỉ khoảng hai mươi phút sau là Liêm đã lái xe đến nhà Phùng rồi, trong khi tôi vẫn còn chưa nhận ra được, mặc dù thời còn sinh-viên Công-Chánh, cư xá này tôi khá quen thuộc do lúc ấy các bạn đồng khóa như Tùng, và Võ thắng Toàn (hiện ở Montréal Canada) đều có nhà cha mẹ ở đấy cả. Mấy chục năm đã qua đi, biết bao nhiêu là thay đổi. Ngay cả khu Trung Tâm quốc Gia Kỹ Thuật Phú Thọ, tôi cũng không nhận ra được vì chung quanh đã bị bao bọc bởi các nhà xây cất bừa bãi sau biến cố năm 1975.

Phùng mời chúng tôi vào nhà tạm nghỉ chân để trong khi đó chuẩn bị một gói quà nhỏ đi thăm Tùng. Như tôi đã đoán trước, Phùng cũng không **thay đổi mấy so với lần gặp trước cách nay sáu** năm. Cũng dáng người cao, giọng nói và cười không thay đổi nên dễ nhận ra ngay.

Chuẩn bị xong, Phùng, Liêm và tôi đi hai xe gắn máy trực chỉ đến bệnh-viện Trưng Vương không cách xa nhà của Phùng là mấy. Sau khi gởi xe, lên tầng lầu và đến trước cửa phòng nằm

của Tùng thì con gái của Tùng thoáng thấy chúng tôi liền đưa vào thăm. Tất cả đều vui mừng khi gặp lại nhau sau bao năm xa cách, nhưng ngoại cảnh lúc bấy giờ không cho phép bạn bè diễn đạt những câu chào hỏi thân mật một cách tự nhiên và ồn-ào như của tuổi trẻ ngày xưa được, vì trong phòng còn có một bệnh nhân nữa nằm trên giường bên cạnh với các thân nhân ngồi vây quanh. Việc thăm hỏi trước tiên của chúng tôi là vấn an sức khoẻ của người bạn mình. Tùng cho biết đã bị căn bệnh run chân, đi đứng không vững này cũng đã lâu, và phải vào bệnh viện ngay sau hôm nói chuyện điện thoại với tôi để bác sĩ khám lại và làm một số xét nghiệm bổ túc thêm, sau đó bác sĩ cho biết là do ảnh hưởng của dây thần kinh (?) và chỉ cho một số thuốc uống, và sẽ ký giấy cho xuất viện ngay trong sáng nay. Nhìn thấy Tùng ốm yếu trong bộ pyjama, đeo kính cận sậm màu, lại thêm bộ râu biếng cạo, thoạt đầu tôi không nhận ra đó là người bạn cũ của gần năm mươi năm về trước vui vẻ, yêu đời hay thích đàn guitare và cùng ở trong nhóm làm chung "projet" thời còn là sinh-viên Công-Chánh. Gặp lại Tùng trong hoàn cảnh này ai nấy trong chúng tôi cũng cảm thấy xót xa cho số phần không may mắn của bạn mình.

Dịp này chúng tôi chỉ kể sơ lược cho nhau nghe về sinh hoạt của những người bạn cũ mà mình còn biết hay đã gặp, kẻ mất người còn, kẻ ở phương Đông, người ở trời Tây, còn làm việc hay đã nghỉ hưu, v.v. Còn biết bao nhiêu chuyện khác để nói cũng chưa hết, nhưng thời giờ qua nhanh, rồi anh em cũng phải bùi ngùi chia tay nhau sau khi chụp vài tấm ảnh kỷ-niệm, cũng vừa đúng lúc con gái của Tùng trở lại với giấy xuất viện của người cha trên tay.

Phùng và Liêm đã chia tay xuống trước. Vì quên mang theo một bản sao của tờ "Lá Thư Công-chánh" cho Tùng nên Phùng phải chạy trở về nhà để lấy, còn Liêm thì đi lấy xe. Con gái Tùng và tôi đi kèm theo Tùng đến cầu thang máy để xuống tầng dưới. Tùng phải vịn vai tôi và lê từng bước một vì không giơ chân lên cao được, dáng đi run run và lựng chựng giống như một đứa bé đang tập-tễnh những bước đi đầu đời, đi chừng hai ba thước lại phải dừng lại nghỉ để lấy thăng bằng. Lúc này tôi mới cảm nhận hết cái nỗi đau mà bạn mình đã vẫn phải chịu đựng từ bao nhiêu năm nay rồi. Từ giường bệnh xuống chỗ đón taxi không hơn trăm thước mà cũng phải mất gần nửa giờ mới đến nơi. Lát sau con gái Tùng trở lại với một chiếc Taxi được phép đậu ngay trước bậc thềm của bệnh-viện. Sau khi giúp bạn ngồi vào trong xe rồi, tôi đi ra cổng thì Phùng và Liêm đã đứng đó chờ tôi với một bản copie của tờ LTCC (không nhớ số mấy), tôi lại mang trở vào đưa cho Tùng và tiễn chào bạn lần cuối, không quên những lời an ủi, chúc bạn sớm bình phục và hẹn một dịp khác gặp lại, mà trong lòng vẫn còn thấy xót xa cho người bạn cũ không may vướng phải "căn bệnh quái ác này".

2/ Thăm trường và bạn cũ Lycée Pétrus Trương Vĩnh Ký (1961)

Rời bệnh-viện Trưng Vương, Phùng, Liêm và tôi chạy xe đến thẳng trường trung học Trương Vĩnh Ký, nơi mà Phùng và tôi hơn năm mươi năm trước đã mài đũng quần xanh áo trắng với biết bao kỷ-niệm của tuổi học trò.

Đứng từ ngoài đường Cộng Hòa nhìn vào thì sát ngay bên trái cổng chính, một căn nhà nhỏ dành cho những nhân-viên "bảo vệ" đã được dựng lên làm che đi phần nào tầm nhìn vào tiền sảnh của nhà trường. Việc xây dựng căn nhà bảo vệ này cùng với các nhà nhỏ lợp mái tôle để làm chỗ giữ xe cho các công nhân viên nhà trường trông đã không hài hòa với kiến trúc chung lại thêm những rào cản lượm thượm ngay trong sân trước của trường, thật đáng tiếc vì đã làm mất đi phần nào vẻ đẹp và nét trang nghiêm, cổ kính của mái trường nổi tiếng nhất ở miền Nam, mặc dù cũng đã có những cố-gắng trang trí như đặt thêm những chậu bonsai ở hai bên lối đi chính vào tiền sãnh .

Từ cổng chính nhìn vào dãy nhà ngang dưới tháp đồng hồ bảng hiệu trường Pétrus Trương Vĩnh Ký (LPK) đã bị che khuất đi bằng một bảng hiệu mới là Trường Trung học Phổ Thông Chuyên Lê Hồng Phong (LHP) mà ngày nay là một trường hỗn-hợp nam nữ, chứ không còn là trường nam như thời chúng tôi theo học. Nói chung tất cả kiến-trúc tổng thể của trường vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bên trong sân trường, bức tượng hiện nay không phải là bức tượng của Cụ Trương Vĩnh Ký nữa !

Sau khi xin phép nhân-viên «bảo vệ» để vào gặp Thầy Sơn, người trách nhiệm văn-phòng liên-lạc các cựu học sinh của hai trường LPK và LHP, cả ba chúng tôi đi thẳng vào cánh phía trái của trường và đến ngay phòng đầu tiên dùng để làm phòng liên-lạc các cựu học sinh. Đã đợi sẵn chúng tôi có Nguyễn viết Sơn, Nguyễn văn Tịnh và Nguyễn thanh Bá, cả ba sau khi đậu Tú-Tài đều theo ngành giáo. Sơn thì có một thời trở lại dạy ở LHP nên giờ đã nghỉ hưu mà vẫn còn chịu khó «ăn cơm nhà vác ngà voi» ngồi giữ cái văn-phòng liên-lạc này, mỗi ngày hai giờ vào buổi sáng, để thỉnh thoảng có một vị «cựu» nào đến thì chỉ dẫn những điều cần muốn biết như danh sách học sinh các lớp từ trước đến nay, các kỷ-yếu, các bài viết của một số thầy cô v.v. Văn phòng cũng có chưng để bán một số quà lưu-niệm như nón béret hay mũ casquette có in hàng chữ LPK hoặc LHP, áo thun ngắn tay, phù hiệu vv để gây quỹ khiêm tốn cho văn-phòng (Các ái - hữu Công-Chánh nguyên cựu học sinh LPK, nếu có dịp về thăm

VN và muốn biết về các bạn học cũ, thầy cô v..v có thể liên-lạc với văn-phòng này).

Sơn và Phùng lên đệ nhị cấp theo ban Anh văn, còn Bá và Tịnh học chung với tôi ở ban toán sinh-ngữ Pháp từ lớp đệ tam lên đệ nhất. Phùng đậu tú tài xong thì thi đậu vào thẳng trường Công-Chánh, còn tôi theo học ở Đại học Khoa học, lấy chứng chỉ Toán-Lý-Hóa (MPC) rồi mới dự kỳ thi bổ túc vào năm thứ hai cho cả ba ngành Công-Chánh, Điện và Công nghệ và gặp lại Phùng.

Sau khi mua giúp cho văn-phòng liên lạc cựu học sinh một ít quà lưu-niệm, tất cả 6 anh em chúng tôi ra trước sân trường và nhờ Liêm (không phải cựu LPK) chụp vài tấm hình kỷ-niệm. Vì đã quá trưa rồi, cả bọn chúng tôi chạy xe đến quán ăn «Con Cò» nằm phía sau trường LPK, nơi đây các bạn cũ của hai trường đã thết tôi một bữa tiệc hội ngộ sau vừa hơn nửa thế kỷ mới gặp lại, nhất là các bạn cũ LPK. Biết bao nhiêu chuyện buồn vui lẫn lộn của mỗi anh em trong suốt năm mươi năm qua, nhất là giai đoạn sau 1975, đem ra kể cho nhau nghe, nói hoài cũng không dứt. Nhưng thời gian qua nhanh và cũng không thể ngồi chiếm chỗ nơi quán ăn quá lâu, nên cuối cùng anh em đành phải chia tay nhau và hẹn một ngày tái ngộ.

Để kết thúc một buổi trưa còn nắng ấm của Sài-gòn, Liêm hỏi tôi có muốn đi xem khu đô-thị mới Phú Mỹ Hưng không thì Liêm sẽ sẵn sàng đưa tôi đi một vòng cho biết, sẵn đó sẽ chỉ cho tôi xem một số các công trình do Liêm đã và đang làm. Đúng là một đề-nghị hay vì tôi đã nghe nói nhiều về khu nhà giàu mới này mà chưa có dịp đi, nay có người bạn thân tình đưa đi và giải thích nhiều hơn thì còn gì bằng.

Thế là Liêm lại đèo tôi phía sau xe gắn máy và làm một chuyến «thị sát» bất thần khu đô thị mới phát triển sau này của Sài-gòn, bắt đầu từ cầu mới Nguyễn tri Phương, qua cầu chữ Y (đã được tu sửa lại), ra tới cầu Tân-Thuận mới (xây song song với cây cầu cũ) rồi chạy thẳng đến khu Phú Mỹ Hưng. Đây là một khu nhà mới được xây dựng trên vùng đất sình lầy Nhà Bè ngày xưa. Vì mới được xây dựng sau này nên đường sá rộng rãi hơn Sài-gòn cũ, khu Phú Mỹ Hưng có nhiều cây xanh bóng mát và nhà cửa gồm toàn loại biệt thự theo kiến trúc tây phương cùng một số cao-ốc vài chục tầng của các doanh-nghiệp ngoại quốc hoặc các chung cư cao cấp, do đó nó có dáng dấp của một khu của một thành-phố tây-phương nào đó chứ không phải Sài-gòn.

Đi vào trong khu biệt thự, khi ngang qua những nhà nào do chính tay mình tính toán về phần kết cấu (structure) bê-tông, thì Liêm chạy xe chậm lại hoặc dừng hẳn để giải thích thêm cho tôi biết những đặc điểm của từng nhà, hay những phương án kỹ-thuật nào đã áp dụng để thay đổi những chi tiết ban đầu của kiến trúc sư vv.. Để kết thúc buổi thăm viếng thành-phố, Liêm chạy xe dọc theo đại lộ Đông-tây hướng về phía Chợ-lớn; ngang mỗi nơi mà tôi thấy xa lạ so với khi xưa Liêm đều tận tình chỉ dẫn và giải thích rành rọt, và sau đó đưa tôi về đến tận nhà. Tôi chia tay và cảm ơn người bạn đã hết lòng đưa đón, chỉ dẫn suốt một ngày dài, trong lòng rất cảm phục cái khả năng chuyên nghiệp vẫn còn đóng góp cho xã hội của bạn mình.

3/ Thăm thầy Bùi hữu Lân

Qua tuần sau, chỉ còn ít ngày nữa là tôi phải trở về Pháp thì vào buổi tối ngày 17 tháng 04, Liêm gọi tôi và hỏi có nhớ Thầy Lân dạy tụi mình môn Thủy lực học (Hydraulique) không; ai chứ Thầy Lân thì trong đám chúng tôi ai mà không nhớ cái dáng đi và giọng nói rặt tiếng Huế của Thầy. Liêm bảo cách đây vài hôm có liên-lạc với Thầy và đã xin hẹn được ngày hôm sau sẽ có một số học trò cũ của thầy đến thăm trong đó có Lý từ Pháp về, hiện đang có mặt ở Sàigòn và Thầy Lân rất vui mừng nhận lời.

Trưa hôm sau, Liêm đi xe gắn máy vào đón tôi tận nhà để đến nhà của anh Lê chí Thăng, một ái hữu Công Chánh đàn anh ở trong cư-xá Đô-thành cũ. Chúng tôi ngồi nói chuyện với anh Thăng không lâu thì Phùng cũng đến nơi vì đã có hẹn trước rồi.

Anh Thăng bảo chúng tôi để xe gắn máy tại nhà anh và mời cả bọn cùng lên ô-tô của anh đến nhà Thầy Lân cho tiện và khỏi phải sợ lạc nhau. Đường phố Sài-gòn giờ này đủ loại xe tranh nhau mà chạy trong cái không khí đã nóng bức lại thêm bụi bặm và khói xe rất là ngột ngạt khó thở. Do có tài xế lái nên chúng tôi đỡ phải bận tâm đến dòng lưu-thông chung quanh.

Nhà Thầy Lân nằm ở mặt tiền đường Bạch-Đằng Gia - Định gần Lăng Ông Bà Chiểu nên không khó tìm. Đích thân Thầy ra mở cửa vui vẻ đón chúng tôi vào. Đã lâu lắm nay mới nghe lại được giọng nói tiếng Huế rất êm dịu của Thầy. Mặc dù tuổi đời đã chồng thêm gần nửa thế kỷ nữa, và hình vóc có gầy hơn xưa rất nhiều, nhưng trông Thầy đi đứng vẫn còn khoẻ và trí óc vẫn còn minh-mẫn. Thầy hỏi thăm từ sức khoẻ, gia đình, đến công ăn việc làm,—của từng anh em một. Riêng phần tôi, nghe Liêm báo trước là ở Pháp mới về, Thầy rất mừng và hỏi thăm rất nhiều về tình hình xã hội chính-trị, kinh-tế hiện nay của Pháp, thỉnh thoảng «xổ» ra vài câu bằng tiếng Pháp, sau đó lại nói về vài kỷ-niệm ngày xưa lúc Thầy còn học trường Ponts et Chaussées ở Paris, hay những nơi nổi tiếng ở Pháp mà Thầy đã viếng, như thể đã lâu lắm rồi nay mới có dịp có người ngồi nghe để Thầy ôn lại một thuở vàng son của thời sinh viên du học.

Thầy Lân hiện có một cuộc sống rất giản dị, gần như là ẩn dật một mình trong ngôi nhà cổ này có lẽ không sửa sang từ lâu lắm rồi, với những bức hoành bằng chữ nho nơi bàn thờ tổ-tiên tranh tối tranh sáng, với bộ tràng-kỷ thật xưa chất đầy sách vở từng chồng đủ loại, có lẽ đó chỉ còn là thú tiêu khiển duy nhất của Thầy.

Hôm đến thăm Thầy Lân, chúng tôi có cái may được gặp Cô từ San Jose (Mỹ) về nên trước khi chia tay đã nhờ Cô chụp cho cả bọn chung với Thầy vài tấm ảnh kỷ-niệm.

[Ghi chú thêm: AHCC nào đã từng quen biết thầy BHLân, nếu có dịp về SG và muốn liên lạc gặp lại, có thể điện thoại qua số +(84) 83 84 16 332].